

MUTLU KADIN

İnsan, düşünebilen bir varlıktır. Olaylarda mantık arar, neden-sonuç ilişkisi kurar, problemlere çözüm getirir... En önemlisi de empati kurar. Etrafındakilerin nasıl hissettiğini, nelere maruz kaldığını fark eder. İşte tam da bu yüzden insanlar birbirlerini desteklemelilerdir. Herkesin zorluklara beraberce göğüs gereceği bir dünyada insanın yaşamı kolaylaşır. Öyleyse neden bunca şeyi bilmemize rağmen toplumun yarısı her gün empatiden yoksun bırakılıyor? Neden havadan sebeplerden ötürü temel haklarından mahrum bir dünyada yaşıyor? Neden bir insan gözüyle görülüyor?

Cinsiyet adı altında ayrılan iki bireyin, erkek olanının her alanda her türlü hakkını değerlendirmesi gibi bir özgürlüğü varken kadın olanına hak tanınmış olsa bile hiçbir zaman erkeğiyle aynı koşullarda olmadığı gerçeği gelişmişliğimizin altındaki gerçek yüzü ortaya çıkarıyor. Oysaki iki cinsiyet de ilkelikten çağdaşlığa gelen bu yolda görev paylaşımında bulunmuş, sorumlulukları birlikte omuzlanmışlardır. Tarihin belirli olmayan hangi noktasında insan egosu kendini diğerinden üstün görmeye başlamıştır? Belli değil ancak bu durumun günümüzde de devam ettiği çok açık. Kadın, karşı cinsi ve hemcinsi tarafından aşağılanmasına rağmen birçok kez kendini kanıtlamıştır. Buna rağmen toplumda hâlâ değişmeyen bir beklenti ve ön yargı, kadının gerçek potansiyeline ulaşmasının önündeki en büyük engel olmakta her zamanki gibi birinci olmaktan aşağı kalmıyor. Bu acımasızlığa maruz kalan kadının üzüntüsü kendisini etkilemenin yanında ailesini, arkadaşlarını, komşularını, sevdiklerini ve onu sevenleri, kısacası hayatına girmiş ve girecekleri de etkiliyor. Kadının topluma tek tip bir kalıpla sığdırılmaya çalışılmasıyla doğan korku, endişe, adaletsizlik ve hayal kırıklığı çocuklarına, kardeşlerine yansıyor. Toplumu yavaş yavaş ancak şiddetlice baltalayan bu durum, bizim gerçekliğimiz. Yüzyıllardır mücadele vermiş olmamıza karşın insanın körlüğü ve umursamazlığı kadını hakkı olan yere getirmeyerek kendi geleceğini karartıyor. Gelecekte yerlerini almak için yetişen çocuklara anlamsız değerler öğreterek bu zehirli döngünün ilk adımını atıyor ancak değişim hiçbir zaman imkânsız değildir. Eğer ki insan onu insan yapanı hatırlamayı başarırsa kadın, erkek, yaşlı, çocuk demeden toplum kimliği altında mutluluğun yeşereceği, üzüntünün paylaşılacağı ve paylaştıkça azalacağı ideal ve olması gereken dünya sonunda ulaşabileceğimiz mesafelere gelecek.

Umutsuzluğun içerisinden doğan umutlarla yaşam bulmuş bu ülkede ayrımcılık, kendine yer edindiği topraklardan er ya da geç sökülecektir. Kadının emektar elleriyle dokuduğu toplum, istese de istemese de onun değerinin farkına varmak zorundadır. Göz ardı edilemeyecek kadını, toplumun arka köşelerine saklamaya çalıştıkça insan mutluluktan yoksun kalacaktır. Çünkü toplum, kadınsız bir hiçtir. İşte bu yüzden ya mutlu kadın mutlu toplum ya da mutsuz kadın hangi toplum?